

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Resumé af møde mellem Europaudvalget og de danske medlemmer af Regionsudvalget, ØSU og Europa-Parlamentet

Hermed omdeles resumé af ovennævnte møde den 10. januar 2001 udarbejdet af Europaudvalgets sekretariat vedlagt deltagerliste og endelig dagsorden.

På mødet blev datoerne for de to kommende møder fastlagt til:

Onsdag den 20. juni 2001 kl. 13-16 med

Kommunernes Landsforening som vært

Onsdag den 31. oktober 2001 med ØSU som vært

Mødet hos Kommunernes Landsforening vil finde sted fra kl. 13.00 til kl. 16.00 med forudgående frokost mellem 12.00-13.00. Kommunernes Landsforening vil forud for mødet udsende mødeindkaldelse og dagsorden.

Med venlig hilsen

Camilla Hjermand

Resumé af møde mellem Europaudvalget og de danske medlemmer af Regionsudvalget,

ØSU og Europa-Parlamentet

Claus Larsen-Jensen indledte med at beklage, at mødet den 1. november 2000 var blevet aflyst.

Dagsordenen blev godkendt.

Punkt 1. Opfølgning på Nicetraktaten og Charteret om grundlæggende rettigheder

Claus Larsen-Jensen redegjorde kort for resultatet af traktatforhandlingerne og oplyste, at der var bred enighed i Folketinget - inklusiv SF - om at godkende traktaten. Et flertal af folketingsmedlemmerne så ikke grund til folkeafstemning om Nicetraktaten, eftersom der ikke var tale om suverænitetsafgivelse.

Claus Larsen-Jensen bemærkede i den forbindelse, at der ikke ligefrem var kø om at afholde folkeafstemning om de danske forbehold i den nærmest fremtid, til trods for at der var en hastig udvikling på alle de områder, hvor Danmark har forbehold. Endvidere ville Post-Nice processen gå i gang, hvor følgende emner skulle drøftes:

- Forenkling af traktaterne, herunder en todeling af traktaterne i en forfatningsdel - eller med statsministerens ord en grundtraktat - og en mere dynamisk del.
- Kompetencefordelingen mellem EU og nationalstaterne.
- Charteret om grundlæggende rettigheder {{SPA}} skal det indskrives i traktaten eller ej?
- De nationale parlamenters rolle i den europæiske struktur.

Claus Larsen-Jensen forventede, at regeringskonferencen i 2004 kunne være færdig i 2005/6, hvorefter der sandsynligvis skulle være en folkeafstemning om den nye traktat. Det gav ifølge Claus Larsen-Jensens analyse Danmark ca. 4-5 år til at tage en langsigtet debat om Danmarks rolle i Europa. Claus Larsen-Jensen ville i den forbindelse meget gerne høre KL og Amdradsforeningens holdning til f.eks. arbejdsdelingen mellem EU og nationalstaterne.

Henning Jensen var enig i, at forbeholdene ville volde Danmark problemer i fremtiden. Han mente, at Danmark ville få problemer med hele forfatningsdiskussionen, som de ofte hørte i Regionsudvalget, hvor mange medlemmer gerne så, at Regionsudvalgets fik sin egen stemme i EU. Henning Jensen erklærede sig glad for Nicetraktaten og bemærkede, at han derfor godt kunne være fristet til en folkeafstemning, idet der måske var mulighed for en succes.

Johannes Flensted-Jensen bemærkede i forlængelse af Henning Jensen, at mange medlemmer af Regionsudvalget ønskede at gøre Regionsudvalget til et andetkammer i forhold til Europa-Parlamentet. Han gjorde opmærksom på, at Regionsudvalget var ved at udvikle sig til et forum, som mere var opdelt efter partilinjer end efter regionale linjer.

John Winther var enig med Claus Larsen-Jensen i, at man havde relativt lille lyst til en ny folkeafstemning, samt at der naturligvis ikke skulle være folkeafstemning, når der ikke var suverænitetsafgivelse.

John Svenningsen var enig i de fremførte synspunkter om en folkeafstemning om Nicetraktaten. Med hensyn til institutionernes rolle anførte han, at man i ØSU havde haft en lang drøftelse om, hvordan ØSU i højere grad kunne repræsentere det organiserede civilsamfund, eksempelvis om man kunne ændre ØSU, så miljøorganisationer kunne komme med. ØSU fik en stor opgave at løfte i forhold til ansøgerlandene, så miljøorganisationer kunne komme med. ØSU fik en stor opgave at løfte i forhold til ansøgerlandene, dels i optagelsesfasen dels når landene kom ind i EU.

Leif Erland tilføjede, at ØSU med Nicetraktaten var blevet udvidet til at bestå af 150 medlemmer. Det var positivt, og han bemærkede, at den danske statsminister havde spillet en aktiv rolle i dette.

Punkt 2a. Styrkelse af den lokale og regionale debat om EU

Claus Larsen-Jensen henviste til sit oplæg om Dansk Europapolitik i fremtiden og fortalte, at man i øjeblikket i Europaudvalgets underudvalg drøftede, om der kunne samles et bredt flertal i Europaudvalget for en mere vedvarende og systematisk debat om EU. Han pointerede, at hans oplæg var uforpligtende, idet Europaudvalgets underudvalg endnu ikke havde forholdt sig endeligt til det. Europaudvalget og Folketinget var i en proces, hvor man ville:

- styrke fagudvalgenes rolle i EU-sager
- afholde offentlige temahøringer om udvalgte emner
- iværksætte analysearbejder, hvor de forskellige partier kunne komme med forslag
- undersøge, om der kunne findes relevante folkelige organisationer, som man kunne etablere en regelmæssig kontakt til, dvs. opbygning af netværk.

Angående styrkelsen af den lokale og regionale debat havde tilbagemeldingen fra EU-ordførerne under en indledende drøftelse været, at man ikke troede på ideen om at etablere egentlige EU-fora i kommunalt regi.

Claus Larsen-Jensen fremhævede, at Socialistisk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Venstre og Socialdemokratiet var enige om en kortlægning af velfærdssystemerne i EU-landene for at afdække: hvad er udfordringen for det danske system, hvordan ser trusselsbilledet ud, og hvad skal vi gøre for, at truslen ikke bliver reel? Det var et eksempel på et område, som der var en fælles interesse i at få klarlagt.

Søren Andersen glædede sig over den meget positiv attitude, som Claus Larsen-Jensen havde i forhold til dette forum. Han havde ikke et præcist svar på, hvordan samarbejdet skulle være, men han mente ikke, at man kunne ændre befolkningens holdning til EU uden med kommunerne og amternes medvirken.

Claus Larsen-Jensen indskød, at eksempelvis den sociale dagsorden hang sammen med arbejdsmarkedets parter og amterne og kommunerne. Man burde overveje med Folketingets EU-Oplysning, om der var nogle papirer, som kunne sendes til ØSU og Regionsudvalget.

Søren Andersen bemærkede, at man ikke skulle overse, at Regionsudvalget ofte behandlede sager længe inden, man havde hørt om dem i Europaudvalget og i ministerierne. Informationsudvekslingen gik derfor også den anden vej. Han mente, at hyppige kontakter i dette forum var nødvendigt.

Johannes Andersen var helt enig med Søren Andersen. De sad tit med sager i Regionsudvalget, hvor de manglede tilkendegivelse fra Europaudvalget om, hvad det mente om emnet. Han henviste i den forbindelse til dagsordenens punkt 6 om den åbne koordinationsmetode, hvor amter og kommuner ofte havde svært ved at komme ind. Man skulle derfor have systemiseret samarbejdet mellem Europaudvalget og Regionsudvalget/ØSU.

Johannes Flensted-Jensen påpegede, at de danske medlemmer af Regionsudvalget prøvede at rette sig ind efter, hvad de troede var den officielle danske holdning, når de udtalte sig i Regionsudvalget. De danske medlemmers manglende viden om, hvad den officielle danske holdning var til et problem, bevirkede, at de nogle gange undlod at stemme. Hyppige kontakter til Europaudvalget var derfor nødvendig.

Leif Erland spurgte, hvordan man havde koordineret arbejdet mellem de forskellige organisationer før folkeafstemningerne, og hvordan man kunne indarbejde alle kræfter i debatten.

Claus Larsen-Jensen gjorde opmærksom på, at Folketingets Europaudvalg spænder over alle politiske partier og interesser i forhold til EU. Europaudvalget havde derfor ikke en entydig holdning til de forskellige EU-sager.

Bente Nielsen fandt det ligeledes utroligt vigtigt at øge kontakten mellem Europaudvalget, KL og Amtsrådsforeningen, hvis man skulle løfte Europadebatten, uden at det nødvendigvis skulle ske i forbindelse med en folkeafstemning. Hun oplevede en meget konkret skepsis over for de ting i EU, som ikke fungerede. Hun mente, at disse konkrete ting skulle gøres til genstand for drøftelse og ikke de store overordnede ting, som kunne være svære at forholde sig til.

Claus Larsen-Jensen indskød, at han havde foreslået, at der blev udarbejdet en årlig opgørelse over, hvad der var sket i EU i det forløbne år, og hvad der var godt og skidt for Danmark. Han nævnte endvidere, at regeringen planlagde en hvidbog om dansk Europapolitik {{SPA}} hvor er vi og hvor er vi på vej hen - men han havde ikke nogen melding om, hvornår den kom.

Henning Jensen mente, at det var fremragende med tættere kontakt mellem EU og fagudvalgene. Han havde været rystet over at erfare fra en kollega, at kun ét medlem af Kommunaludvalget kendte Regionsudvalget. EU skulle gennemsyre alle fagudvalg.

Angående informationsudveksling foreslog han, at man aftalte, at administrationerne talte sammen om, hvad man havde brug for.

Man blev enig om, at Europaudvalgets sekretariat i samarbejde med Folketingets EU-oplysning havde bolden, således at man på næste møde kunne aftale andre arbejds gange, herunder i forberedelsen af det danske formandskab.

Punkt 2b. Det kommende danske EU-formandskab efteråret 2002

Claus Larsen-Jensen påpegede, at man arbejdede med "fra København til København". Udvidelsesprocessen var blevet indledt på topmødet i København i 1993, og målet var naturligvis, at optagelsesforhandlinger med de første af ansøgerlandene kunne afsluttes under det danske formandskab ved, at der blev aftalt overgangsordninger.

John Winther gjorde opmærksom på, at man i Sverige op til det svenske formandskab havde intensiveret samarbejdet mellem amter, kommuner og det svenske Europaudvalg, hvilket han også mente ville være rimeligt at gøre i Danmark op til formandskabet.

Leif Erland foreslog, at Danmark koordinerede sine aktiviteter med svenskerne forstået således, at man var opmærksom på, hvilke sager de havde i gang under deres formandskab, og hvordan vi kunne overtage og videreføre dem.

Punkt 3. EU{{PU2}}s beskæftigelsespolitik, herunder Kommissionens meddelelse om lokal beskæftigelse

Henning Jensen (Regionsudvalget - KL) redegjorde for KL{{PU2}}s holdninger til EU {{PU2}}s beskæftigelsespolitik. Henning Jensen fremhævede det hensigtsmæssige i, at de regionale og lokale parter blev inddraget i udmøntningen af EU{{PU2}}s beskæftigelsesstrategi, idet man kun på den måde kan sikre, at der er sammenhæng mellem den europæiske strategi og indsatsen lokalt. Han fremhævede endvidere, at der var tale om retningslinjer og m&arin ;ftigelsesindsatsen og ikke direktiver. Det var afgørende, at man drøftede, hvilke mål man havde for beskæftigelse, men samtidigt bevarede kommunernes selvstændighed i udførelsen af beskæftigelsesindsatsen lokalt.

Henning Jensen nævnte Kommissionens initiativ til "lokal handling til fordel for beskæftigelsen" fra maj 2000, hvor man forpligtede de lokale parter og regionale myndigheder til at samarbejde om at nå EU{{PU2}}s mål om fuld beskæftigelse. Danmark var i den forbindelse et mønsterland med hensyn til vores regionale beskæftigelsesplaner og tiltag for at integrere folk på arbejdsmarkedet.

Henning Jensen påpegede, at KL havde haft et godt samarbejde med de danske medlemmer af Europa-Parlamentet omkring lokal handling til fordel for beskæftigelse. Han fremhævede i den forbindelse særligt Helle Thorning Schmidt.

Anne E. Jensen sagde, at man i Europa-Parlamentet drøftede, hvordan man kunne udmønte artikel 129, og hvordan man kunne få indarbejdet den regionale dimension i

Luxembourgprocessen. Anne E. Jensen påpegede endvidere, at alle var enige om, at Luxembourgprocessen var god, men det var et problem, at så få kendte den, idet den åbne erfaringsudveksling skulle ud til folk.

John Svenningsen bemærkede, at den form for beskæftigelsespolitik, som i dag førtes i EU via den åbne koordinationsproces, var en fordel for Danmark, som var skeptisk over for direktiver. Man skulle formidle de praktiske resultater af dette "ufarlige" samarbejde bedre til befolkningen.

Claus Larsen-Jensen tilføjede, at det ville løse mange problemer for Danmark, hvis man brugte den åbne koordinationsmetode mere.

Henning Jensen pegede på, at mens amter og kommuner gennem Regionsudvalget blev inddraget, når EU's overordnede retningslinjer blev udarbejdet, så blev de ikke inddraget, når der blev udarbejdet nationale handlingsplaner, fordi der ikke var en høringsprocedure i den åbne koordinationsprocedure på nationalt plan. (se punkt 6)

Anne E. Jensen mindede om, at der var tale om et mellemstatsligt samarbejde på beskæftigelsesområdet, men hun mente, at de nationale handlingsplaner burde lægges frem i Folketinget for at skabe en bredere debat om dem.

Punkt 4. EU's udbudspolitik

Helene Lund (Regionsudvalget - KL) sagde, at KL havde anmodet om at få dette punkt på dagsordenen, idet EU's nuværende udbudspolitik byggede på særdeles bureaukratiske regler, som udgjorde et stort problem for kommunerne. KL arbejdede derfor offensivt på at få Kommissionen til at forenkle udbudsdirektivet, så det kom til at afspejle virkeligheden. Den strategi havde i den tidlige behandling af direktivet tilsyneladende fungeret godt, men resultatet blev mere sparsomt ud, da Kommissionens endelige udspil til forhandling var kommet. Det var dog lykkedes at få sammenskrevet de tre direktiver for varer, tjenesteydelser og anlæg til ét direktiv. Helene Lund påpegede, at der havde været en fin alliance med de danske medlemmer af Europa-Parlamentet og på tværs af niveauerne mellem Regionsudvalget, Kommissionen og Europa-Parlamentet.

Helene Lund nævnte de vigtigste problemer for de offentlige udbydere:

- Den begrænsede adgang til at forhandle med byderne ved EU-udbud, hvilket var nødvendigt pga. manglende viden hos den offentlige udbyder.
- Tærskelværdierne ved vareindkøb og tjenesteydelser er for lave (ca. 1,5 mio. kr.). På grund af de meget detaljerede og bureaukratiske regler kostede en udbudsrunde ca. 80.000 kr. i embedsmandstimer, og selve udbudsproceduren var derfor relativt dyr i forhold til de besparelser, som udbud kunne afstedkomme. Der skulle naturligvis være internationale standarder for udbud, men procedurerne skulle også være operationelle.
- Der var begrænsede muligheder for at stille miljøkrav og sociale krav ved indkøb af varer. Det var således ikke engang muligt at bruge EU's miljømærke.

KL ville i den forbindelse gerne bede om Europaudvalgets hjælp i forhold til det.

Claus Larsen-Jensen spurgte, hvilket kontakt de havde haft til Erhvervsministeriet.

Helene Lund oplyste, at der havde været omfattende kontakt blandt andet til Konkurrencestyrelsen.

Henning Jensen erklærede sig enig i Helene Lunds redegørelse og tilføjede, at dansk erhvervsliv naturligvis ønskede så lave tærskelværdier som muligt, idet det var deres sikkerhed for at få ordrer. KL ønskede derimod tærskelværdierne fordoblet.

Charlotte Antonsen støttede udbudsreglerne, men naturligvis også en forenkling af dem. Hun mente, at udbudsreglerne var i et lille land som Danmarks interesse, idet det var vores virksomheders chance for at komme ind på de andre landes markeder. Samtidig forhindrede udbudsproceduren, at opgaverne "gik til vennerne". Han fandt, at procedurerne måtte være mest tidskrævende første gang man gennemførte en udbudsrunde, mens man efterfølgende kunne trække på sine erfaringer.

Søren Andersen var enig med Charlotte Antonsen i hensigterne, men han understregede, at de indvendinger, Helene Lund var kommet med, blev fremført af alle borgmestre uanset partifarve. Personligt kunne han ikke mindes, at de i hans kommune havde fået udenlandske tilbud på nogen af de udbudsrunder, som de havde gennemført efter disse omfattende EU-regler.

Helene Lund påpegede, at det var et problem, at direktivet kun i begrænset omfang blev overholdt. Danmark var igen duksen, som udbød alt, hvad de skulle efter reglerne, mens det i EU som sådan kun var 12-15 pct. af alt det, som skulle udbydes, der reelt blev udbudt. Det var konkurrenceforvridende for de danske virksomheder. Tyskerne var i den forbindelse en stor synder. Man skulle endvidere være opmærksom på, at ingen dansk virksomhed ville byde på noget til 1,5 millioner kr. i Tyskland.

Helene Lund understregede, at der nu var mulighed for at presse Kommissionen til at ændre reglerne, idet Kommissionen hidtil havde dækket sig ind under WTO's regler, men de var ved at blive lavet om.

Tove Larsen gjorde opmærksom på, at de små og mellemstore kommuner ikke fik erfaring efter hvert udbud, idet de pga. manglende ressourcer var tvunget til at købe dyre konsulenter til at udføre udbudene. Hun ville ikke skjule, at kommunerne forsøgte om at splitte opgaverne op i mindre dele, så de undgik at sende opgaven i udbud.

Claus Larsen-Jensen spurgte, om Europaudvalget ikke kunne få et notat om de faktuelle forhold på dette område, således at det kunne indgå i Europaudvalgets behandling af sagen, hvilket blev lovet.

Punkt 5. EU's sundhedspolitik

Bente Nielsen (Regionsudvalget - ARF) sagde, at hun og Roger Kaliff fra Landstingsförbundet i Sverige som ordfører for Regionsudvalget netop havde udarbejdet en udtalelse om Kommissionens strategi på folkesundhedsområdet. Der var god grund til at drøfte folkesundhed på fællesskabsplan, men det var afgørende, at man ikke røg over i sygdomsbehandling, hvor EU ikke havde kompetence til at komme med initiativer. Regionsudvalget havde konkret foreslået, at man indsamlede viden om folkesundhed og løbende udgav rapporter om udviklingen i sundhedstilstanden. Man skulle være opmærksom på, at ved udvidelsen ville der blive et spring i sundhedstilstand mellem de nye medlemslande og de "gamle". De havde endvidere foreslået en etisk diskussion om folkesundhed set i sammenhæng med initiativer inden for andre af Fællesskabets politikområder.

Strategien optog mange aktører både på lokalt, regionalt og nationalt plan, og Bente Nielsen understregede, at der endnu var stor mulighed for at påvirke strategien for folkesundhed, idet arbejdet kun lige var begyndt.

Charlotte Antonsen syntes, at man skulle spørge: Hvad kan EU bidrage med, som vi ikke selv kan gøre nationalt, og hvad kan EU gøre helt konkret? Skulle man lave fælles standarder eller en form for benchmarking?

Bente Nielsen anførte, at de regionale og lokale myndigheder ikke ønskede fælles standarder, men ønskede tværnational udveksling af information, dog ikke et egentligt EU-organ til opsamling af information.

Johannes Flensted-Jensen påpegede over for Charlotte Antonsen, at det først krævede afklaring på nationalt plan. Hvordan og hvilke standarder ønsker vi på nationalt plan? Han fandt benchmarking urealistisk, men man kunne eventuelt opstille nogle pejlinger.

Jacob Bjerre sagde, at eksempelvis udveksling af information om smitsomme sygdomme på tværs af grænserne var nødvendig, og at der på tilsvarende vis også var behov for erfaringsudveksling om folkesundhed.

Charlotte Antonsen kunne sagtens se, at erfaringsudveksling på EU-niveau var nødvendig i forbindelse med HIV og BSE, men hun kunne ikke se, at man havde behov for EU for så vidt angik folkesundhed og eksempelvis rygning og drikkevaner. Hun fandt det afgørende, at man på EU-plan havde fælles definitioner, således at man kunne foretage sammenligninger mellem landene.

Johannes Flensted-Nielsen påpegede, at danskerne generelt gik mere op i sygdom end i sundhed. Han syntes, at der var brug for sammenligning af data fra de forskellige lande, men det var ikke et område, hvor EU skulle komme med konkrete initiativer. Spørgsmålet om, hvorfor der var forskelle i sundhedstilstanden mellem EU-landene, mente han mere naturligt kunne belyses af WHO.

Niels Block Jespersen var enig i dette, idet der ikke var brug for at opbygge et dobbeltstrengt system i forhold til WHO.

Punkt 6. Den åbne koordinationsmetode

Henning Jensen (Regionsudvalget - KL) havde under drøftelsen af EU's beskæftigelsespolitik påpeget, at der ikke var en høring af amter og kommuner i forbindelse med de nationale handlingsplaner, idet en sådan procedure ikke var skabt i forbindelse med den åbne koordinationsmetode.

Johannes Flensted-Jensen påpegede, at ved den åbne koordinationsmetode er der ikke tilsvarende (i forhold til på beskæftigelsesområdet artikel 129) mulighed for at få input fra kommuner og amter. De er koblet af, hvilket er et problem, fordi det handler om velfærdsspørgsmål, som er deres kerneområde. Der må overvejes en procedure for, hvordan de kan inddrages.

Claus Larsen-Jensen var glad for at blive gjort opmærksom på dette problem, som han ville tage op med henblik på at få skabt mere hensigtsmæssige procedurer.

Generelt konkluderede han, at der skulle etableres øget information mellem Europaudvalget og amterne og kommunerne om beskæfti-

gelses-, social-, sundheds- og uddannelsespolitik. Han foreslog i den forbindelse, at man kunne samles om et halvdagsarrangement med drøftelse af relevante emner inden for disse områder.

Punkt 7. Fastlæggelse af dato for kommende møder

Anne E. Jensen havde den bøn, at man tog mere hensyn til medlemmerne af Europa-Parlament, når man fastlagde mødedatoerne.

Der udspandt sig derefter en diskussion om fastlæggelse af datoer for de to kommende møder, herunder hvem der skal være vært ved de kommende møder.

Konklusionen blev, at de to næste møder finder sted:

- **onsdag den 20. juni kl. 13-16 med Kommunernes Landsforening som vært**
- **onsdag den 31. oktober med ØSU som vært**

Mødet hos Kommunernes Landsforening vil finde sted fra kl. 13.00 til kl. 16.00 med forudgående frokost mellem 12.00-13.00.

Ref. CH